

OF HET MOOI WAS.

DOOR

J. J. CREMER.

MET ILLUSTRATIËN VAN CH. ROCHUSSEN.

Een rijmertje ging er den Haag rond,
 't Was lente en een zonnige dag,
 't Riep alles: „Zie hier wat ik mooi ben!”
 En — 't was dan ook mooi wat hij zag.

't Was mooi! kom hij zal 't u vertellen
 Naar waarheid; geloof hem maar vrij,
 Zoo'n enkeld klein flikjen of strikje,
 Nu ja, dát borduurt hij er bij.

Hij zag dan, langs vijver en grachten,
 't Geboomt' in zijn lieflijksten tooi,
 Omlooverd met duizende blaadjes,
 Heel klein nog, lichtgroen, o zoo mooi!

De windseltjes die zich ontsloten
 Ze hadden die blaadjes bewaard;
 Zoo gaat het: Een kus nog bij 't scheijen,
 Dan vlokken ze zachtjes ter aard.

Maar zie toch, bij 't malschgroen daarboven
 Wat pracht ook van kleuren omlaag,
 De bloemmarkt ze jubelt in 't zonlicht:
 „Komt menschen eens kijken van daag!”

„Ei kiest ons!” zoo roepen de rozen,
 De graniums: „Ziet ons toch aan!”
 De teerblanke lelies der dalen
 Ze fluist'ren: „Hoe! laat ge ons hier staan?”

Het rijmertje weet niet te kiezen,
 't Lacht alles zoo schoon en zoo blij,
 In 't letst — schier verliefd op de lente —
 Kiest hij zich, een zoen van de Meij.

Maar ginder — wie gaat daar zoo langzaam
 Langs huizen en kleurenpracht heen,
 En kiest er van bloem' en bouquetten
 Ja zelfs van de schoonsten niet een?

Zie, 't is een nog jeugdige vrouwe,
 Aanminnig en zacht van gelaat,
 Haar kleeding is rijk, maar heur lachje
 Getuigt van nog rijkeren staat.

Ze heeft zoo wat moois! Niets ter wereld
 Is schooner dan 't dierbare wicht,
 Dat onder een spreij wordt gedragen,
 Vlak naast haar — „altijd in 't gezigt!”

„Wacht Hanna,” lispt zachtjes de dame:
 „Die spreid” En, het kopje komt bloot,
 — „Lief kindje!” zegt eene in 't voorbijgaan.
 Mevrouw wordt een roosje zoo rood.

En — als zij daarginder die zegster
 Een muurbloem bepingelen ziet,
 Dan haalt ze haar beursje te voorschijn,
 En hoort nog wel tienmaal dat lied.

Het rijmertje ging door de straten,
 Wat toonen die winkels een schat
 Van zijden, shawllongs en satijnen,
 Van linten en 'k weet al niet wat.

Hoe glimmen pendules en vazen;
 Wat zijn toch die kunstplaten mooi;
 Om Paaschtijd veel heilige zaken,
 Nu dames in luchtigen tooi.

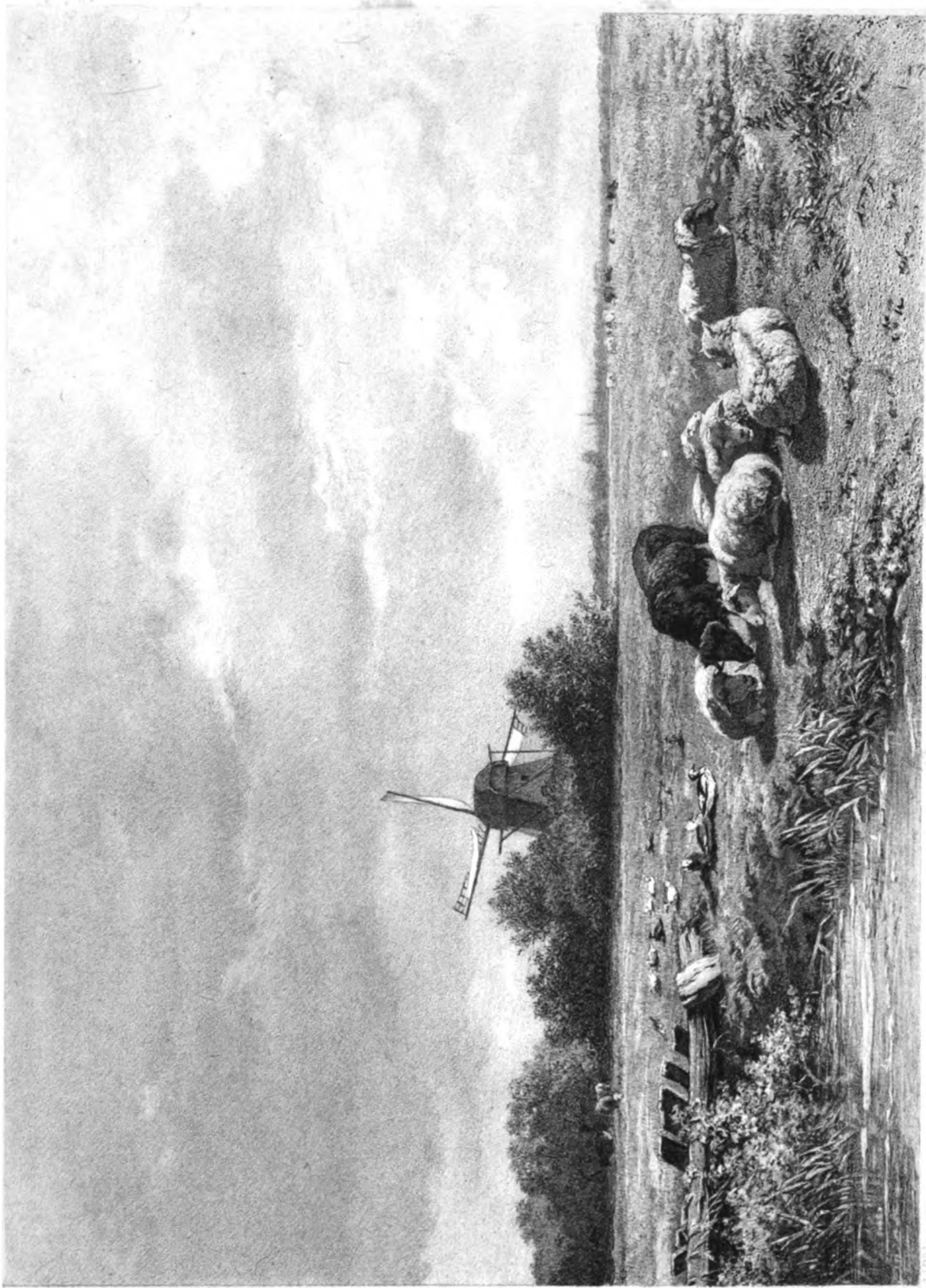

't Is voorjaar. De bruidsuikers lagchen
 In 't rood-groene lint. Koelend ijs
 Lokt brandende hartjes. En Aaltje
 Vent ginder haar wit-rood radijs.

Maar, onder al 't jolig gewemel
 Van menschen, en 't lustig gerij,
 Schiet zachtjes een dametje en heertje
 Den prachtigsten winkel voorbij.

't Roept alles: „Blijft vrienden eens kijken,
 „Iets mooijers toch kunt ge niet zien.”
 De maagdekens slechts kijken voor zich,
 Uit pure discretie misschien.

Ze gaan — neen, dat winkelraam lokt hen,
 Ze toeven, en zien er eens in,
 Bekijken — elkaar in den spiegel,
 Met oogjes die stralen van min.

J. A. v. C. v. P. H. v. C.

A. C. v. v. v. v. v.

G. v. v. v. v. v.

En, loopen ze straks weer met lachjes,
 Altijd in het drukste gewoel,
 Dan gist men: Dat paartje op hun reisje,
 Vertoont zich, met zalig gevoel.

Het rijmertje ging al weer verder,
 En zag — 't is historiesch zoowaar —
 Niet ver van een ouwerwetsch poortjen,
 In 't zonnetje, een wonderlijk paar.

De een, leek wel een zeeman: kort knoetrig;
 Verbrand; met al grijs in den baard.
 De tweede, een pokdalig klein vrouwtje:
 Heel mager, stijf, stram, hoog bejaard.

De tuitmuts staat stijl in de hoogte,
 Haar rokje van achter gewipt,
 — Wat loopt ze ook erg krom — toont u beentjes
 Als houtjes, en puntig getipt.

Het heertje vertoont er de liefste
 Van al de Mevrouwjes. En zij,
 't Mevrouwje van zeventien lentes,
 Vertoont het gemaaltjen er bij.

Het bestje — misschien is ze honderd, —
 Ze schijnt wel het levend portret
 Der ga' van vriend Hein — op z'n zondags,
 Maar komt ie — dan geeft z'em belet.

„Belet!” 't is als spreekt zóó haar lachje:
 „Wel mens, 'k gaf een ander kwartier;
 „Och hechie! na zeven jaer wachters
 „Is Pieter mijn jongen weer hier.

„Dit is ie... 'et kind wordt pas zestig,
 „Maer mens-lief hij heit wat gezien,
 „In d'Oost zag ie vliegende visschen,
 „En boomen vol appelesien.

„Nou! vraag 'et 'em zelvres. 't Is waerheid;
 „Hij schreef 'et me heel uit Japan,
 „Die brief, 'k las 'em trouw iedren avond,
 „De vouwtjes die sleten d'r van.

„Hier is ie, m'n jongen, m'n eenigst!
 „Een baes hé! En 'k heb 'em nou weer;
 „Op 't hoffie — hij is er nies groos op,
 „Daer zeggen de buurtjes: m'nheer!”

Het lachje om de kaak van het bestje
 Vertelt nog veel meer van haar Piet,
 't Zij waarheid — maar, dat hij niet grootsch is;
 Neen oudje, wij glooven dat niet.

Ei zie maar, zijn donkere kijkers
 Ze glinstren, en spreken wel luid
 Vol trots van zijn moeder: „Da's kost hé...
 „Ja vast, als aan boord de beschuit.

„Toen 'k uitzeilde dacht ik: Genachtsaam!
 „'k Zie ouwtje daarboven je weer,
 „Maar larie! zoo'n taaije die fopt je,
 „Ze zat er wat vast in d'r teer.

„'k Zei straks: Kom, je mot er reis kuij'ren
 „De sloof zei: Dat gaat niet meer kind,
 „Maar nou, zie — noem jij 'et laveren
 „Ik zeilen en vlak voor den wind.

„Ja, landrotten, blijft maar reis kijken,
 „'t Is zeker wat buitengemeens,
 „Zoo'n lentebloem zie je niet dikwijls,
 „Ze bloeit om de honderd jaar ééns!

„Goed Moertje, pas op! Niet te haastig,
 „Leun liever zoo veel als je wil.”
 En, strompelend gaat het al verder,
 Straks staan ze ook in 't zonnetje stil.

En 't krukje der vrouw wijst naar boven,
 — Misschien naar de boomen in 't blad,
 Misschien ook naar Hooger — ze zegt iets,
 Maar 't rijmertje hoorde niet wat.

Hij hoorde het niet. Maar hij keerde
 Naar huis, met een vrolijk gemoed,
 Het leven vertoonde hem bloemen,
 Precies als de lente dat doet.

Doch, lachten én bloemen én 't leven
 Hem blij toe in 't glanzende licht,
 Hij vraagt ook: Wischt lijden geen lachjes,
 Gaan 's nachts — niet veel bloemekens digt....?

Maar stil, want de lente ze jubelt,
 — En 't is of ze 't antwoord er gaf:
 „De nacht zal weer d'uchtend doen blozen,
 „En 't zonnetje kust van de rozen,
 „Dan zacht ook de dauwdropjes af.”

Een rijmertje ging er den Haag rond,
 't Was lente en een zonnige dag,
 Hij zag er, bij 't bloemekens pralen,
 Tevredene lachjes ook stralen
 En — was 'et niet mooi wat ie zag?